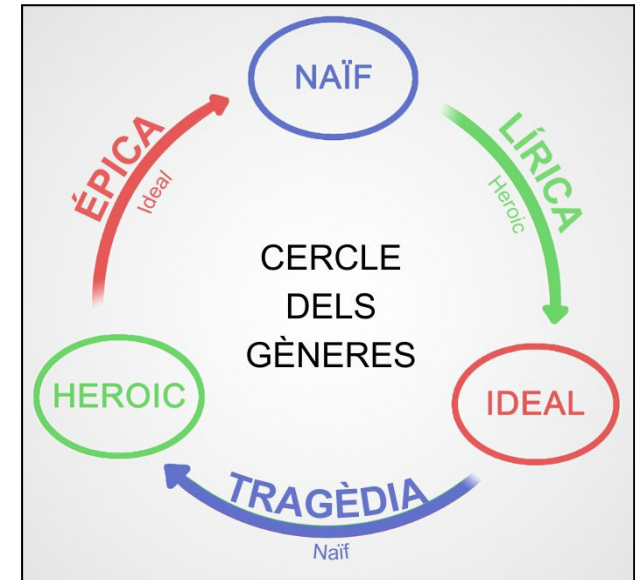

L'OBRA D'ART COM A CONSTITUTIVA DE L'ÈPOCA

L'objectiu d'aquest treball de recerca ha estat verificar, basant-nos en una sentència de Szondi, que l'obra d'art no s'ha de contextualitzar sinó que és ella mateixa la que s'ubica en tant que ens explicita el que és ser en la seva època. Per fer-ho, hem analitzat tres obres gregues clàssiques corresponents als tres gèneres narratius: l'*Odissea*, la setena oda olímpica de Píndar i *Èdip rei*. De la mateixa manera, contrastant amb això, ens hem endinsat en l'època moderna de mans de Shakespeare i, també, de Txékhov, així com Celan.

Hem analitzat la mètrica dels tres gèneres, així com el contingut, atenent-nos al cercle dels gèneres. Hem vist el pas entre un gènere i un altre en el trasllat (metaphérō) entre contraris i com això suposa un canvi temporal, així com la determinació de la caiguda del món grec. La bellesa, en perdre la capacitat creadora de determinar el què és ser, perd la capacitat d'avançar en el temps.

Així doncs, és això el que ens porta a l'època moderna on el ser és buit i l'obra d'art només ens el presenta, no el canvia, no avança l'època. Ens situem en el nihilisme on l'existència humana no té sentit, i aboca l'ésser humà a la infelicitat i l'avarícia infinites. Hem vist, doncs, els principis d'això a *Hamlet* on s'abandona la irreductibilitat i ens instal·lem en la nihilitat. Així doncs, els protagonistes dels drames moderns no tenen res a perdre com Hamlet o Konstantín a *La gavina*. De la mateixa manera hem vist com Celan és capaç de fer la traducció, en termes de què és ser, entre Shakespeare i el nostre món actual.

*¡Ojalá, oh padre Zeus, oh Atena, oh Apolo, llegará
con aquella presencia que en Lesbos, de sólidos muros,
nos mostraba reñir con el hijo del rey Filomelo,
al que en tierra luchando postró con placer de los dánaos!*

*Estrofa 1: [...] lleis de planta sublim, generades
èter celeste amunt: l'Olimp
sol és llur pare, i la mortal
natura dels humans no les ha produïdes,
ni mai podrà l'oblit adormir-les:
un gran déu és en elles, un déu que no envelleix.*

*Cuando él lo recordó, Zeus pensó hacer
[de nuevo el reparto, pero no se lo permitió, pues dijo
ver él mismo dentro del canoso mar,
[surgiendo desde el fondo,
una tierra muy fértil para los hombres, con los rebaños
benévola.*

HAMLET.- Ser o no ser. Esa es la cuestión.
¿Qué es más noble? ¿Permanecer impasible
ante los avatares de una fortuna adversa o
afrontar los peligros de un turbulento mar
y, desafiándolos, terminar con todo de una
vez?

Anna Martínez Pedreño
Tutor: Jordi Gómez Ubiergo